

A FESTŐ

A kis Maurice Utrillo,
A gyönyörű Suzanne Valadon törvénytelen fia,
A pletykák szerint Puvis de Chavannes fattyú gyermeke,
Előszeretettel festegette a Montmarte egyik híres mulatóját,
A Lapin Agile-t,
Miután túl volt néhány pokoli látomáson,
Miután meglátogatta őt is a delirium tremens,
Hosszú és nehéz évtizedek után
Abbahagyta az ivást,
Megnősült és drága pénzért árulta képeit,
Amelyeken csak elvéve
Szerepelnek emberek,
Inkább csak, mint jelentéktelen
Pálcikák, tárgyak botladoznak
Az elmaszatolt kanyarokban,
A város bűbájos sivatagában,
Ellenben soha sem fukarkodott
A színes utcákkal és házakkal,
Majd később a templomokkal,
Amelyek majdhogynem egyetlen
Nagy témájává lettek az idők során,
Szép lassan
Megfeledkezett arról a tényről,
Hogy emberek közt él,
Erről mélyen hallgatott.

DELFT

Futottam tovább,
Hogy ne halljam
A nyüzsgő piac zajait,
A fogatlan kofák kiáltozását,
A sóvár koldussereg nyöszörgését.

Futottam,
Hogy találjak
Végre egy pontot
Távol,
Amely kerek,
Akár a kőlabda,
Akár a birs.

Senki más,
Csak egy fejkendős asszony
Állt nekem háttal a mozdulatlan parton,
A csatorna borús vizét nézhette,
Semmi különös nem látszott rajta,
Tán a piacról menekült oda ő is.

Aztán fölöttünk
A hétköznapi ég
Nehéz sajtburája kinyílt,
Derengeni kezdett
Valami opálszürke lépcső,
Végső *kijárat*.

64 SZIRAKUZAI

Farkas István,
Wolfner József magányos gyermeke,
Hiába szökött Párizsba,
Hiába írt tengermélyi képsorozatához
André Salmon gyönyörű verseket,
Valami hazaszóltotta onnan is,
Talán az a bolond szirakuzai,
Akit egyszer gyanútlan turistaként
Fedezett fel magának a téglavörös vulkán közelében,
Miótán csendben megfestette,
Egy szurokfekete tenger előtt találta magát,
A pesti kávéházak teraszain ücsörögve is
Csak ezt a képet nézte,
A szirakuzai látványosan beléköltözött,
Üldözni kezdte,
Lassan tövises halcsonttá lett
Kezében a festőecset,
Míg nappal a Singer és Wolfner ügyeit intézte,
Éjjel szirakuzaként létezett,
Bolyongva járta a város kietlen partjait,
De ott is a szirakuzai
Mélyen ülő szeme világlott feléje a sötétből,
Hiába menekült végül Szigligetre,
Hogy puha fényű csendéleteket keressen,
A bolond bizzar igazsága
Nála is szívósabbnak bizonyult,
Nem árulta el senkinek,
Hogy éjjel egy kalapos, kövér és koszos ember látogatja,
Hogy leül vele szemben,
Hogy műtermének ablakánál esténként feketére színeződik
A Balaton,
A vörös szakállú pedig eldobja a halcsontot,
A vízhez járul,
És ócska sarujában végigsétál rajta.

